

Prædiken til 12. søndag efter trinitatis

Mark. 7, 31-37

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukkede og sagde til ham: »Effatha!« – det betyder: »Luk dig op!« Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: »Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.« Markusevangeliet 7,31-37

”Vor sjæl er døv og stum for evangelium, men høres vil Guds ord og føres trindt på jord.”

Nå... Hvad mener I om Kristus? Er han vor tids helt, en dødssyg duksedreng, som er og siger og gør alt det rigtige på en almindelig og kedsommeligt forudsigelig måde? Er han et fortidsuhyre, den levende Gud selv, som er og siger og gør sandheden på en vild og voldsomt uforudsigelig måde? Uanset hvem og hvad og hvordan er forskellen på kulturkristendommens og Bibelens billeder af Jesus Kristus stor, og den er kun blevet større, efterhånden som vi er blevet mere moderne. Kulturkristendommen og Bibelen er ofte uoverensstemmende, men på de to ting er der ikke Fanden, men netop Gud til forskel, så uanset hvor fintfølende vi efterhånden er blevet, så hverken kan eller skal vi altså komme uden om ham det der lidt... mærkelige gudmenneske Jesus Kristus.

Teologen og forfatteren Jakob Knudsen skrev om uoverensstemmelsen imellem kulturkristendommen og Bibelens billeder af

Jesus:

”Hvis Kristus ikke var Guds søn – og det i mirakuløs, gammelkristelig Forstand – da var han for mig, betragtet som *blot* menneske, en hæslig type, en Stakkel uden Kjød og Blod, uden naturlig Kampglæde og uden Elskovs-Trang – en Storhedsvanvittig. Hvis jeg ikke netop gennem hans sprængte Menneskevæsen fornam hans Guddom som Solen gennem de sønderrevne Skyer; hvis ikke jeg hos ham begjærede det Liv, som altid, for fuldt at naas, har Menneskevæsnets Undergang og Nyskabelse til Forudsætning – da vilde jeg med Afsky vende mig bort fra det bibelske Kristusbillede. Og jeg vilde anse det for Vanvid af Mennesker at tage hans Menneskevæsen til Forbillede, naar de ikke fornam hans Guddom gennem dette.”

Det vil sige, at hvis ikke Jesu Kristi menneskelighed afspejler hans guddommelighed og hans guddommelighed afspejler hans menneskelighed, så er der lige præcis ingenting tilbage af det alt sammen. Og derfor kan vi altså ikke nøjes med den forbilledlige kulturkristendom, men må også have den mirakuløse Bibel med.

Og det er altså også heri, at vi finder beretningen om helbredelsen af den døve og stumme mand. Med Jesu pilleri i mandens ører og mund og hans spytt og hans sukken er den Bibelen i dens mest voldsomme, mest primitive, mest bizarre form, den er Bibelen, når det er allersværest at forstå for

alle os alt for moderne mennesker, som af både gode og dårlige grunde kun bryder os om såkaldt naturlige forklaringer og som insisterer på, at miraklernes tid for længst må og skal være forbi. Især hvis det er på en så mærkelig måde, de udføres.

Alligevel holder jeg meget af beretningen, og det gør jeg ikke kun på grund af min morbide smag, men også fordi jeg synes, at selv om beretningen er meget voldsom og meget primitiv og meget bizar, så fortæller den os også noget helt grundlæggende om, hvad det er kristendommen er og siger og gør.

I bund og grund er beretningen egentlig en ganske enkel og helt ligetil eksempelfortælling: En mand, der er døv og stum og dermed er lukket ude fra samtalen og dermed er lukket ude fra samfundet bliver bragt til Jesus, for at han skal røre ved ham. Og som sagt så gjort, for Jesus siger: ”Luk dig op!” Og: ”Straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt.”

Og nu sagde jeg jo eksempelfortælling, og nu tænker I jo ved jer selv, hvordan fortællingen dog i alverden skulle kunne være et eksempel for os ørbækkere, som – så vidt vi da selv ved – er ved vores fulde fem? Men det er altså en ganske enkel og helt ligetil eksempelfortælling. For nok kan vi høre, men vi hører ikke efter. For nok kan vi tale, men vi sludrer og sladrer bare derudad. På den måde er vi mindst lige så ilde stedte

som den døve og stumme. På den måde er også vi lukkede ude eller lukker os selv ude fra samtalen og samfundet. Lige indtil vi ved nogle behjertede menneskers mellemkomst bliver bragt hen til Jesus, og han rører ved os og beordrer os til at lukke os op, så vi pludselig kan både høre og tale og dermed kan blive en del af samtalen og dermed kan blive en del af samfundet.

Det, der sker er, at Gud trænger sig ind på os ved at røre ved os og ved at tale til os og hermed forandres alt. Og det kan lade sig gøre, fordi Gud er den, som skaber og frelser, så der bliver alting ud af intet i både vores store fælles verden og i vores egen lille verden. Det er et mirakel, som unddrager sig enhver naturlig forklaring, men jeg tror, at det bedst kan sammenlignes med det øjeblik, hvor man er træt og trist og modet for længst har svigtet, og så ens hustru rører ved én og siger de tre små store ord: ”Jeg elsker dig!” Som ved et trylleslag er verden helt forandret. Som ved et trylleslag er man selv helt forandret. Det, der var lukket, er blevet åbent. Det, der var bundet, er blevet frit. Det, der var dødt og borte, er blevet levende og nærværende. Det er det samme, der sker i menneskets møde med den mærkelige Jesus, men bare i langt, langt højere grad.

Og det siger også sig selv, at det må få konsekvenser. Vi hører i beretningen, at Jesus forbød dem at sige noget til nogen, men vi hører også, at: ”jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det.” Og det ville

da også være mærkeligt andet, for hvad hjertet er fuldt af, løber munden som bekendt over med. Og når man, efter at Jesus har rørt ved én og talt til én, pludselig kan høre og tale, som man aldrig har kunnet høre og tale før, så kan det heller ikke undgås at man trodser ethvert forbud og istemmer ordene: ”Han har gjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.” For da Gud havde skabt verden med sit ord, så han hvor godt, det alt sammen var, og nu da Gud har frelst verden med sit ord, ser vi hvor godt, det alt sammen er. Derfor må også vi sammen og hver for sig som det allermost naturlige i verden bryde ud i lovsang for ham.

Det er sådan, det glade budskab om Guds almægtighed og alkærlighed bliver spredt. Og dét er vel at mærke ikke noget, der står og falder med dig eller dig eller dig eller mig, men det er noget, der står og falder med Helligånden. Den som først utrætteligt bærer Guds ord ned til os og siden utrætteligt bærer vores lovsang op til Gud. Ja, mine damer og herrer, sangen har vinger, så sørg da for S.... Søren for at skråle med.

Amen.

Rasmus Markussen
Ørbæk Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 10: Alt, hvad som fuglevinger fik

Nr. 2: Lover den Herre

Nr. 396: Min mund og mit hjerte

Nr. 69: Du fødtes på jord

Nr. 474: Jesus Krist, du gav mig livet

Nr. 1: Guds menighed, syng for vor skaber i løn

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk